

SIYAH odadan HIKÂYELER

ALPER SALDIRAN

© KARAKARGA YAYINLARI 168

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

SİYAH ODADAN HİKÂYELER

Alper Saldıran

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Başak Tan

Kapak Tasarımı ve Fotoğraf: Fethi Karaduman

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Ekim 2018

ISBN: 978-605-2241-69-1

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

karakarga.com

info@karakarga.com

karakargayayinlari

karakargayayinlari

karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat 2, B Blok, No 403, Topkapı - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

İçindekiler

Alabildiğine Siyah.....	9
Umut	11
Kuru Temizleme	16
Altın Günü	21
İlk Aşk.....	25
Smart People	30
Kedili Kadın	34
Sportif.....	39
Pastanenin Ölümü.....	43
İlk Ticaret	47
Bir Kafenin Anıları 2.....	51
Şiirsiz Dünya.....	58
TAC (Tecrübe Aktarım Cihazı)	63
Hayal Gerçekleştirici.....	68
Felikbes Kentinde Yaşam.....	73
Kendini Köpekbalığı Sanan İstavrit	79
Felaketler	84
Saygı Aşısı.....	90
Yalnız.....	94
Ağaçları Duyabilen Çocuk.....	100
Gece Hayatı	105
Yarım Kalan Hikâye	112
Son.....	118

Alabildiğine Siyah

Karanlık, bir adım sonrası gözükmüyor. Bu el değmemiş ormanlarda yaşayan ağaçlar ne kadar da cesurlar, her gün giriyorlar o zifiri karanlığa, boğucu sessizliğe. Peki ya insan?

Güneşli havalarda yürürken bile içinde taşıdığı zifiri karanlık... Bu görünmez olma isteği, karamsarlığın boğuculuğu, umutsuzluğun soğukluğu... Oysa bir bilge demiş ki: “Yaşam varsa umut vardır.” Hangi taşın altına saklanmış umut? Kendimizi çok mu önemsiyoruz da bu karanlık bitmiyor? Artık taşınamaz haldeki yükler ne böyle? Sanki çocukların, giderken ses yapsın diye bisikletlerine bağladıkları teneke kutular bağlı ayaklarına. Kafanın ve yüreğinin üzerine çökmüş 20 tondan fazla bir ağırlık... Yer çekiminin bütün yükü üzerinde sanki.

Yürürken ayakların neredeyse yerden kalkmıyor, olmuyor bir türlü. Kalbinde yılların kırıklıkları, üzerine balyozla vurulmuş hayaller, içinde kemikleşmiş acılar. Kalp berberi olsa mesela, uçlarından kırıkları kestirdiğin gibi saçlarından, kalbindeki kırıkları alıverse beş dakikada...

Ne bu dışa bağımlı olma hali? Anılar tozlu raflarda, tozdan gözükmeyen olmuşlar. Görmezden gelinenler, senin içindeki adalet kavramına çok ters durumların gözlerinin önünde yaşanması... Bütün bunların ve bilinçaltında tutsak nicelerinin toplamının dışavurumu, acı... Bir kördüğüm olmuş bütün bunlar, çözmeye çalıştıkça daha da düğümleniyor, Arapsaçı... Anlatsan başlayacağın yeri bulamadığın bir karanlık... Simsiyah...

Gittikçe sonu gelmeyen, dibini göremediğin bir karanlık kuyu...

Bir burun deliklerin kalmış bataklığın içine batmamış. Biri çıkmış da ağırlaştırılmış depresyon cezası vermiş sanki sana. Kendinle baş başa kaldığında, içinde bitmeyen tartışmalar, sonlandırmak istemene rağmen bitmeyen kavgalar. Susturmak istesen de susturamadığın iç sesler... İçin bir savaş alanı sanki.

İşte bu zifiri karanlık, kendine değer vermemenden kaynaklı, bu aşksızlık kendine değer vermemenden kaynaklı. Bu boğucu sessizlik, kendini olmadık yerlerde susturduğundan...

Hâlbuki sen, sana ait değilsin ki...

Doğada, insan yapılarının olmadığı yerlerde, o ağaçların yaşadığı zifiri karanlıkta, kafanı kaldırıp gökyüzüne baktığında siyah bir nokta kalmıyor ya, alabildiğince yıldızlar var ya... Sanki gökyüzü bir yıldız tarlası... Aralarındaki siyahlıklar sanki toprak... İşte sen o milyarlarca yıldızdan birinin tozusun dostum. Bunu o siyah perdeleri açtığında yaşamaya başlayacaksın... Gece karanlık gökyüzüne baktığında anlayacaksın bu dünyayı gereğinden fazla önemseydiğini, kendine başkalarının doğruları üzerinden dertler ürettiğini.

Aslında karanlık değilmiş, perdeleri kapatan benmişim diyeceksin kendi kendine. Perdeleri bir anda açtığında içeriye bolca güneş girecek, sen gözlerini açamayacaksın ilk anda, fazla ışığın körlüğünü yaşayacaksın. O körlük geçtiğinde, sen içinin perdelerini açtığında görmeye başlayacaksın. Çiçeklerin hiçbir çaba harcamadan ne kadar güzel olduklarını göreceksin ve gülümseyeceksin.

Aslında, çok güzelsin dostum. Sana bakmaya doyamıyorum. O karanlık yaşanmasa, anlamaz insan aydınlığı.

Umut

“İsmi, insanın kaderidir,” derler. Umut, her yenidoğan gibi hiçbir şey bilmeden, kendi içinden geldiği gibi yaşamaya başlamış. Annesinin ve babasının, “Dur oğlum yapma ya da şunu şöyle yap,” demeleriyle hafif hafif şekillenmeye başlamış her çocuk gibi. Önce anneler babalar boş kaset olan çocukları doldururlar; sonra toplum, sosyal çevresi, okul, yaşadıkları vs. derken bir bakmışsın ömür geçmiş. Umut da bu sisteme doğmuş çocuklardan biri.

Umut adının anlamını sormayı akıl edecek yaşa geldiğinde, adının anlamını öğrenmiş, içini birden anlamlandıramadığı bir coşku kaplamış. Çocuk aklıyla başlamış, ulaşabileceği her yerde umudu aramaya. Önce somut bir şey sanıp, nasıl göründüğünü, ne olduğunu bilmeden evdeki çekmecelerde, sonra ailesinin onun ulaşamayacağı yere koyduğu düşüncesiyle dolapların üzerine, sandalyesiz veya merdivensiz çıkamayacağı her yere bakmış. Ailesinin “Ne arıyorsun oğlum?” diye söylenmelerine karşın, sürpriz yapmayı seven Umut, “Bulunca söylerim,” diye cevaplamış her seferinde.

Bir noktadan sonra aile, oğullarını kendi haline bırakmış; “Bizim oğlan yine arayışta,” demiş soranlara. Umut’un aradığı her an, gözlerinde okunan mutluluğa ailesi tav olmuş; nasılsa çocuk mutlu. Tek yaramazlığı evi karıştırmak olsun, ne var ki, kimseye zararı yok diye düşünmüşler.

Daha sonra Umut evde her yere defalarca baksa da aradığını bulamamış ve üzülmüş. Oturmuş düşünmüş; aklına misafirliğe gittiği evlere bakmak gelmiş. Bu sefer başkalarının evinde arama ya başlamış. Evlerine gittikleri insanlar Umut’un bu arama huyunu

bildiklerinden pek ses çıkarmamışlar.

Gel zaman git zaman, Umut buralarda da bulamamış tabii. Bir gün, ailesiyle film izlerken, “umut ışığı” sözcüğüyle karşılaşmış. Kafasında ampul yanmış; “Demek ki umut ışıklı bir şey,” demiş kendi kendine. Bu sefer de ışık yayan her şeyi umut zannetmeye başlamış. Işıklı ayakkabılar giymeye, oyuncakçılardan ışıklı oyuncaklar almaya, el fenerlerine, lambalara merak sarmaya başlamış; evde ışıksız hiçbir oyuncak kalmamış. Bir süre mutlu yaşamış, ama aklı “tamam buldum” dese de, iç sesi aklının dediğine aldırmamış.

Umut zaman zaman bulamadığına üzülse de aramaktan vazgeçmemiş. Okula başlamış, okulda aramış. Mahalleye çıkmış, taşların altında, sokaklarda aramış. Bir gün, kafayı kaldırıp güneşe bakmış, “Tamam işte buldum, gözümün önündeymiş,” demiş; ama güneşe bakamamış. Gözleri her seferinde önce yaşarmış, sonra kapanmış. Ailesi “Oğlum, güneşe bakma, gözlerin bozulur,” dese de, Umut her zamanki gibi onları dinlememiş. Okulda cam islemeyi, isli camla güneşe bakmayı öğrenmiş, durmadan her bulduğu camı islemiş. Buna dayanamayan ailesi, Umut’a güneş gözlüğü almış. Umut güneşe bakmış da bakmış. Bir türlü bulma hissini yaşayamamış.

Gel zaman git zaman Umut büyümüş ve umudun somut bir şey değil, soyut bir duygu olduğunun idrakine varmış. Dünyayı tanıdıkça, dünyanın pisliklerini de tanımış ve umudun, pozitif bir duygu hissetmek olduğunu anlamış ve en tehlikeli sulara dalmış. İnsanlara...

Tanıdığı, tanımadığı her insanın yüzünde, gözlerinin içinde umudu aramaya başlamış. İnsanlarla daha sık vakit geçirmeye başlamış. Tam “buldum” derken şikâyetleri, başkalarını yadırgamaları, öfkeleri görmüş, üzülmüş. Bir gün, uzun zamandır gittiği yüzme

kursunda, o gün kursa başlayan Leyla'yı görmüş. Görür görmez, içi kıpır kıpır olmuş. Daha önce hiç hissetmediği bu duygu ona "Tamam, bu sefer buldum," dedirtmiş. Gidip konuşmak istemiş; her seferinde bütün vücudunu ele geçiren utangaçlık yüzünden bir türlü konuşamamış. Zamanla, kursa gelen diğer gençler bu durumu anlamış ve Umut'la dalga geçmeye başlamışlar. Tabii bu durum Leyla'nın da kulağına gitmiş. Bu durumu öğrenen Leyla, ilk anda hoşnut olsa da sanki Umut onun düşmanıymış gibi davranmış. Bir türlü konuşamamışlar. Ama olsun, Umut aldırmamış, "Nasılsa buldum," demiş. Ta ki bunun aşk olduğunu anlayıncaya kadar. Umut, umudu ararken platonik aşk ile tanışmış.

Leyla ile bir türlü arkadaş olamamış, sürekli terslenmiş. Bu dönem de zaten üniversite sınavlarına hazırlanma stresi ile boğuşmaktan Leyla'yı düşünmek bir yana dursun, en temel arayışı bile sekteye uğramış. Gittikçe daha da yalnızlaşmış. Fakat Umut'un umudu bulma umudu hiç bitmemiş.

Gel zaman git zaman, üniversiteyi kazanmış, okula başlamış. Bu sefer derslerin, sınavların stresiyle boğuşmaya başlamış. Üniversite hayatına alışmaya başladığında, bir süredir aksattığı arayışını, tekrar hatırlamış.

"Buralarda olsaydı bu zamana kadar bulurdum," düşüncesiyle, yurtdışı öğrenci değişim programına katılıp, biraz da yurtdışında aramaya karar vermiş. Programa kabul edilmiş ve gitmiş. Gittiği okulun ilk gününde Leyla'yı gördüğünde hissettiği duyguyu, Susanna'yı görünce de hissetmiş. Bu sefer utangaçlığın onu ele geçirmesine izin vermeden Susanna'yla tanışmış. Susanna da Umut'u görünce kocaman mavi gözlerinde taşıdığı anlama vurulmuş, çok geçmeden kendi doğal akışında, teklif bile etmeden sevgili oluvermişler. Susanna ile geçirdiği her an için binlerce kez teşekkür etmiş. Susanna'yla geçirdiği her anı ayakları yerden kesik

yaşayan Umut, bu dünyada değil de, başka bir gezegendeymişçesine yaşamış. Hayatının en içten gülmelerini, ağlamalarını bu zamanda yaşamış.

Her şeyin bir sonu var tabii. Değişim programının sonu geldiğinde, gözlerinde akmasına engel olmadığı yaşlarla, uzun bir süre geri dönmek üzere Türkiye'ye geri gelmiş. Günlerce ağlamış. Ailesi bu duruma üzülse de "Hayat böyle işte, oğlum" demiş. Susanna da, Umut gibi gözyaşlarına engel olamamış. İkisi de dünyanın gerçekleriyle baş başa kalmışlar.

Uzun süre telefonlaşmışlar, yazışmışlar. Zamanla, gözden ırak gönülden de ırak misali, kopmuşlar. İçlerindeki sıcaklık, buz gibi bir soğukluğa dönüşene dek konuşmuşlar. "Merak etme, bir gün buluşacağız," düşüncesinin verdiği duygunun umut olduğunu görünce, Umut "Tamam, bu sefer buldum!" dese de, engel olamadığı buz gibi soğukluk bu duyguyu yok etmiş Umut, sonunda umudunu yitirmiş.

Yerçekiminin bütün çekim kuvvetine rağmen ayağa kalkmış. Yine aramaya devam etmiş. Yine bulamamış; bulamadıkça inadına aramış. Okul bitmiş, çalışmaya başlamış, iş yerinde aramış; hayaller kurmuş, çabalamış. Buldum sanmış, yine bulamamış. Sıçında sakalında beyazlar çıkmaya başlamış. Umut artık aramaktan yorulmuş. Bulamayacağına inanmaya başlamış ve radikal bir kararlarlamayı bırakmış.

İlk zamanlar, bu karar onu rahatlatırsa da zamanla içi daha da soğumuş, hayat onun için son derece sıradanlaşmış. Evden işe, işten eve; sadece çalışmak için yaşayan bir insana dönüşmeye başlamış. Sanki kendisini plastikten yapılmış gibi hissetmiş. Duyarsızlığı, ona engel olamadığı bir rahatsızlık vermeye başlayınca; "Aramak güzel şeymiş bulamasam da," diyerek, tekrar aramaya koyulmuş. Ailesi de artık Umut'la çok ilgilenme gereğini

duymuyormuş. Okuması, hayat içinde kendi parasını kazanan, ekonomik özgürlüğüne kavuşmuş bir birey olması onlar için yeterli olduğundan, ailesi kendilerini son derece mutlu ve başarılı hissediyormuş. Umut'la gururlanmak onlara yetmiş.

Bir sabah her sabahki gibi uyanan Umut, kahvesini içerek güne başlarken bir anda kafasına dank etmiş. "Sensin zaten umut, neyi arıyorsun ki, umut sensin işte!" demiş. Koşmuş aynaya bakmış, "İşte buldum!" demiş, bu anda gözlerinden ışık fışkırmış, gülümsemesi önce yüzüne, sonra bütün bedenine yayılmış, "İşte umut ışığı bu!" demiş. Bu andan sonra Umut, umudu aramayı bırakmış. Kendisi umut olmuş. İş ve ev dışında, insanlara adı gibi umut vermeye başlamış.

Anlamış ki, Umut bazen bir cümle, bazen bir bakış, bazen bir gülümseme, bazen sadece dinlemektir. Bir hayalin küçük de olsa gerçekleşme ihtimali, kendi hayallerinin peşinden giderken başkalarının hayallerinin gerçekleşmesi için yapılan ufak bir destek... Hayatla aranda halat olma adayı ince bir iplik...